

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 177/2026-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **COOP Jednota Trenčín, spotrebné družstvo**, Mierové námestie 19, Trenčín, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., Martina Granca 3618/44, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/45/2024 z 30. septembra 2025 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/45/2024 z 30. septembra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Domáha sa tiež náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 23Cr/32/2018-221 z 22. septembra 2020 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“) zamietol žalobu o zrušenie rozhodcovského uznesenia o vydaní predbežného opatrenia z dôvodu, že bola podaná oneskorene. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovanej sťažovateľke priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 2CoR/5/2021-274 z 12. decembra 2023 (ďalej len „odvolací rozsudok“) rozsudok súdu prvej

inštancie potvrdil a súčasne priznal žalovanej sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Odvolací súd konštatoval, že doručovanie písomností v rozhodcovskom konaní sp. zn. RD/69/2018 prebehlo plne v súlade s § 25 a § 51 ods. 3 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoRK“) s primeraným použitím § 105 až § 116 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) o spôsobe doručovania súdnych zásielok. Ďalej uviedol, že písomnosti v rozhodcovskom konaní sa doručujú rôznymi spôsobmi a doručujúcimi orgánmi. Kým nie je súdu známa iná informácia o adrese na doručovanie, súd zasiela zásielky na adresu zistenú zo súdneho spisu alebo z podania iného účastníka. Ďalej konštatoval, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku podrobne zaoberal podmienkami doručovania doručovacej spoločnosti a podľa odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie vysporiadal dostatočne s otázkou správnosti doručovania v rozhodcovskom konaní. Tiež uviedol, že z obsahu spisu rozhodcovského súdu vyplýva, že adresa doručenia písomností je adresa, ktorá je uvedená na osvedčení o registrácii spoločnosti a na uvedenú adresu rozhodcovský súd doručoval jednotlivé písomnosti žalobcovi (žalovanému v rozhodcovskom konaní). Zopakoval, že pán [REDAKOVANÉ] prebral zásielku – rozhodcovské uznesenie o vydaní predbežného opatrenia na adrese známej rozhodcovskému súdu, pričom recepcný je osobou splnomocnenou na všetky úkony, ku ktorým pri činnosti prevádzkovania podniku obvykle dochádza, je prvým styčným bodom voči osobám, ktoré do firmy vstupujú s cieľom doručiť písomnosti. S použitím § 25 ZoRK a Obchodných podmienok spoločnosti SPS považoval odvolací súd uznesenie o vydaní predbežného opatrenia za doručené 25. apríla 2018. Týmto dňom tak začala plynúť prekluzívna lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského uznesenia a keďže žalobca podal žalobu až 10. júla 2018, podal žalobu po uplynutí 60-dňovej lehoty.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, v ktorom navrhol, aby najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením zrušil oba rozsudky nižších súdov a vec vrátil Mestskému súdu Bratislava III na ďalšie konanie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka argumentuje, že napadnuté uznesenie je neakceptovateľné a porušuje jej označené práva. Predošlé súdne konanie vedené na Okresnom súde Bratislava V trvalo viac ako 6 rokov a skončilo logicky a v súlade s platnými zákonnými normami zamietnutím žaloby. Predmetom sporu bola námietka proti rozhodcovskému uzneseniu o predbežnom opatrení, ktorého právna účinnosť skončila vydaním rozhodcovského rozsudku. Celé konanie sa preto stalo irelevantným. Príslušné súdy preto správne žalobu zamietli okrem iného hlavne z dôvodu, že žalovaný v rozhodcovskom konaní nepodal proti samotnej žalobe ani proti predbežnému opatreniu žiadnu žalobnú odpoveď a námietku, čím v súlade s § 17a v spojení s § 40 ods. 4 ZoRK došlo u neho k procesnej preklúzii práva proti rozhodcovskému konaniu čokoľvek namietat'.

7. Rozhodcovský súd doručoval oznámenie o začatí rozhodcovského konania s návrhom na predbežné opatrenie do sídla spoločnosti žalovaného do Škótska, a to dokonca dvoma spôsobmi – prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s., a prostredníctvom nadnárodnej doručovacej spoločnosti UPS. Obe zásielky boli riadne doručené v sídle spoločnosti žalovaného, a to dvoma nezávislými doručovacími spoločnosťami. Boli prevzaté zástupcom spoločnosti žalovaného.

8. Súd nižších inšancií podľa sťažovateľky vo veci vykonali rozsiahle dokazovanie a nenašli v spôsobe doručovania zásielok v rozhodcovskom konaní sp. zn. RD/69/2018 žiadnu vadu ani odchýlku od postupu podľa § 25 ZoRK, a preto je neopodstatnená snaha najvyššieho súdu nezmyselne zrušiť obe už uvedené súdne rozhodnutia len preto, aby „*súdy opätovne skúmali po 7 rokoch či nejaký pán [redacted] na adrese [redacted] - sídle spoločnosti žalovaného, mal alebo nemal plnomocenstvo na preberanie poštových zásielok od spoločnosti žalovaného FACTORING GROUP LP*“. Sťažovateľka argumentuje, že rozhodcovský súd nemá podľa § 25 ZoRK povinnosť doručovať zásielky so službou „do vlastných rúk“. Nie je povinný ani zásielky zasielať s „doručenkou“. Nemá povinnosť ani overovať „*osobu, ktorá na sídle obchodnej spoločnosti preberá poštové zásielky za spoločnosť adresáta, či k tomu disponuje oprávnením*“ (tobôž nie, ak ide o doručovanie mimo Európy, kde takéto doručovacie služby ani nepoznajú...). Informácia o doručení zásielky od štandardnej doručovacej spoločnosti je vždy dôkazom o doručení zásielky danému subjektu, ktorý bol ako adresát uvedený na zásielke. Tým je doručenie účinne ukončené.

9. Sťažovateľka uvádza, že odmieta takúto „*negatívnu nadprácu*“ najvyššieho súdu voči štandardnému nespotrebitel'skému rozhodcovskému konaniu. Rovnako odmieta aj absurdné odôvodnenie a požiadavku na doručovacie postupy, ktoré právna norma nepozná a nevyžaduje. Podľa názoru sťažovateľky je napadnuté uznesenie svojvoľné, porušujúce základné ústavné princípy spravodlivého súdneho konania a rovnosti účastníkov konania.

10. Sťažovateľka uvádza, že v prvoinštančnom konaní na Okresnom súde Bratislava V mal súd rozhodnúť uznesením, nie rozsudkom. Následne celé odvolacie konanie (nepripustné odvolanie) a rovnako aj dovolacie konanie (nepripustné dovolanie) nemalo oporu v procesnom práve.

11. Sťažovateľka namieta, že vrcholom porušenia jej procesných práv bolo odôvodnenie v bode 20 napadnutého uznesenia «*Až vyhodnotením vyššie uvedených skutočností bude možné ustáliť, či bola žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku (pozn. v napadnutom uznesení je uvedené „rozhodnutia“)* podaná oneskorene.». O žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku sp. zn. RD/69/2018 predsa koná úplne iný súd – Mestský súd Bratislava III v konaní sp. zn. B5-23Cr/31/2018 a vo veci už dokonca rozhodoval aj Krajský súd v Bratislave v konaní sp. zn. 1CoR/6/2021. Konanie nie je aktuálne ukončené právoplatným rozhodnutím. Ide o úplne iné súdne konania pred úplne inými zákonnými sudcami. Najvyšší súd v konaní sp. zn. 3Obdo/45/2024 nie je v tomto konaní súdom príslušným. O veci preto rozhodovali nezákonní sudcovia, ktorí preto nemôžu prejudiciálne prikazovať Mestskému súde Bratislava III v konaní sp. zn. B5-23Cr/31/2018, ako má konať a rozhodovať. Najvyšší súd podľa sťažovateľky hrubo porušil svoje kompetencie a právomoc.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva názor sťažovateľky o porušení jej označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým zrušil odvolací rozsudok, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil Mestskému súdu Bratislava III na ďalšie konanie, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

13. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP považoval najvyšší súd dovolanie za prípustné a dôvodné a napadnutý odvolací rozsudok zrušil (§ 449 ods. 1 CSP). Keďže dôvody, pre ktoré bol zrušený rozsudok odvolacieho súdu, sa vzťahujú aj na rozsudok súdu prvej inštancie a nápravu nebolo možné dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, najvyšší súd zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 CSP) a vec vrátil Mestskému súdu Bratislava III na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

14. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní, v ktorých sa (popri všeobecných procesných podmienkach) uplatňujú aj ďalšie, osobitné procesné podmienky dovolacieho konania.

15. V nadväznosti na uvedené východisko ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

16. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.

17. Ústavný súd na tomto mieste tiež zdôrazňuje, že zrušujúce rozhodnutia najvyššieho súdu v dovolacom konaní podrobuje ústavnému prieskumu len výnimočne, pričom z jeho judikatúry (nález sp. zn. I. ÚS 260/2019 z 28. januára 2020) vyplýva, že „Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa. K preskúmaniu kasačného rozhodnutia potom môže dôjsť len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich súdne konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (I. ÚS 213/2017, III. ÚS 541/2015), ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne

na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09). Prieskum ústavný súd tiež pripustil aj v prípade, ak sťažnosťou bolo napadnuté rozhodnutie, ktorým sa skončila určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka, ktorá sa už v ďalšom konaní riešiť nebude (IV. ÚS 331/2018)⁴. (m. m. I. ÚS 357/2016, II. ÚS 344/2019).

18. Vychádzajúc z týchto úvah, posudzoval ústavný súd napadnuté uznesenie najvyššieho súdu predovšetkým z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti jeho odôvodnenia a zároveň skúmal, či rozhodnutie najvyššieho súdu má pre sťažovateľku v budúcnosti z hľadiska prípadného neskoršieho ústavnosúdneho prieskumu meritórneho rozhodnutia neodstrániteľné následky.

19. Dovolací súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uvádza, že z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že tento konštatoval doručenie uznesenia o predbežnom opatrení v súlade s § 25 a § 51 ods. 3 ZoRK. Ďalej pomerne podrobne uviedol, prostredníctvom akých subjektov možno doručenie vykonať (poštou, kuriérom, prostredníctvom súdneho exekútora atď.), avšak odvolací súd sa bližšie nevysporiadal s tým, či § 25 ZoRK neupravuje aj prijímanie doručovaných písomností (kto je oprávnený za adresáta prijať písomnosť) a či upravuje aj spôsob doručovania písomností (do vlastných rúk, inak ako do vlastných rúk) a v prípade, že tieto otázky neupravuje, či prichádza do úvahy použitie Civilného sporového poriadku a v akej miere. Zodpovedanie uvedených otázok je podľa dovolacieho súdu nevyhnuté na účely konštatovania, že doručenie predmetného uznesenia o predbežnom opatrení bolo účinné.

20. Dovolací súd upozornil, že sudy nižšej inštancie konštatovali, že predmetné uznesenie rozhodcovského súdu o predbežnom opatrení bolo doručované zásielkou s podacím číslom Y005 442 611 0. Žalobca pritom namietal, že z podacieho hárku ani z dokladu o prevzatí zásielky nevyplýva, čo bolo predmetom doručenia. Dovolací súd zastáva názor, že sudy nedostatočne odôvodnili svoj záver, že „*predmetné uznesenie rozhodcovského súdu o predbežnom opatrení bolo doručované zásielkou s podacím číslom Y005 442 611 0*“. Sudy sa nezaoberali skutočnosťou, že druhému účastníkovi rozhodcovského konania (žalobcovi v rozhodcovskom konaní) boli zásielky rozhodcovským súdom doručované „doporučene do vlastných rúk“, to znamená, že sudy nevyhodnotili, či doručovanie písomností žalobcovi a žalovanému v rozhodcovskom konaní bolo realizované za rovnakých podmienok.

21. Na základe uvedeného dovolací súd uzavrel, že k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f) CSP došlo a v ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie vysporiadať sa s tým, či nie je namieste určitá limitácia autonómie vôle strán rozhodcovského konania pri doručovaní rozhodnutí rozhodcovského súdu týkajúcich sa veci samej, keďže aj rozhodnutie rozhodcovského súdu o predbežnom opatrení má rovnaké právne účinky ako rozhodnutia všeobecných súdov. Súd prvej inštancie bude tiež opätovne skúmať, čo bolo žalobcovi ako žalovanému v rozhodcovskom konaní spornou zásielkou Y00 442 6110 doručované, pričom svoj záver dostatočne odôvodní. Ak na základe vykonaného dokazovania a aplikácie právnych noriem nebude možné konštatovať riadne doručenie, je záver súdov nižšej inštancie o oneskorenom podaní žaloby o zrušenie rozhodcovského rozhodnutia nesprávny. Až vyhodnotením už uvedených skutočností bude možné ustáliť, či bola žaloba o zrušenie rozhodcovského (predbežného) rozhodnutia podaná oneskorene.

22. Dovolací súd na záver uviedol, že vzhľadom na konštatovanú vadu zmätočnosti nebolo možné zaoberať sa namietaným nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

23. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a jeho postup nepredstavujú prípad extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich súdne konanie, ktorým by bolo vopred záväzne predurčené rozhodnutie prvoinštančného či odvolacieho súdu o merite právnej veci sťažovateľky spôsobom, ktorý by v budúcnosti z hľadiska prípadného neskoršieho ústavnosúdneho prieskumu meritórneho rozhodnutia mal neodstrániteľné následky. V posudzovanom prípade dovolací súd zrušil odvolacie rozhodnutie spolu s prvoinštančným rozhodnutím pre vadu zmätočnosti spočívajúcu v nepreskúmateľnosti s tým, že po vrátení veci bude povinnosťou mestského súdu náležite sa vysporiadať predovšetkým s otázkami bližšie špecifikovanými v bode 20 napadnutého uznesenia. S prihliadnutím na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že nejde o prípad napĺňajúci predpoklady odôvodňujúce výnimočne preskúmať kasačné rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré nie je konečnej povahy.

24. Ústavný súd, majúc na zreteli námietky sťažovateľky súvisiace s procesným postupom všeobecných súdov v posudzovanej veci, opakovane pripomína, že nie je jeho úlohou perfekcionisticky „prerábať“ konanie, a to aj keby mal k čiastkovým procesným úkonom výhrady. Porušenie zákona, resp. jeho nesprávny výklad nemajú automaticky za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Na to, aby bol konštatovaný zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, musí pochybenie súdu presahovať intenzitu nezákonnosti. Musí ísť o také závažné chyby, v dôsledku ktorých už nebude existovať garancia, že daný proces vyústi (resp. má potenciál vyústiť) do spravodlivého usporiadania vzťahov medzi jeho stranami (IV. ÚS 79/2020, III. ÚS 400/2020). V právnej veci sťažovateľky o uvedený prípad nejde.

25. V súvislosti s námietkou sťažovateľky, že najvyšší súd zasahuje do právomoci iného všeobecného súdu, keď „*prikazuje Mestskému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. B5-23Cr/31/2018 ako má konať a rozhodovať*“, ústavný súd len konštatuje, že sťažovateľka nesprávne pochopila poslednú vetu bodu 20 napadnutého uznesenia, kde najvyšší súd uvádza, že „... *Až vyhodnotením vyššie uvedených skutočností bude možné ustáliť, či bola žaloba o zrušenie rozhodcovského rozhodnutia podaná oneskorene.*“. Z kontextu jasne vyplýva, že zrušením rozhodcovského rozhodnutia najvyšší súd mienil zrušenie rozhodcovského uznesenia o vydaní predbežného opatrenia, nie, ako sa sťažovateľka mylne domnieva, zrušenie rozhodcovského rozsudku v inom konaní.

26. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a označeným základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

27. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu